

Kız ve Kurtarma Koyunu

Jane MEADOW

Kız ve Kurtarma Koyunu

Jane MEADOW

Hannah hayvan barınağını dünyadaki her yerden daha çok seviyordu. Her sabah yeşil lastik çizmelerini giyip patikadan aşağı seke seke iniyordu. Güneş daha yeni uyanıyordu ve hayvanlar çoktan kıpırdanmaya başlamıştı. Göğsüne çapraz astığı küçük bez yem çantasının içi lezzetli tahıllarla doluydu. Bugün özel bir gün olacaktı.

Barınakta Hannah sabah beslenmesine yardım ediyordu. Yemlikleri taze saman ve tahılla dolduruyor, her hayvanın temiz suyu olduğundan emin oluyordu. Koyunlar patikadaki çizmelerinin sesini duyunca koşarak geliyordu. Hannah hepsinin adını biliyordu: Daisy, Clover, Pepper ve Snowball. Her birinin farklı bir kişiliği vardı ve Hannah hepsini seviyordu.

Ama bir koyun diğerklerinden ayrılıyordu. Adı Fluffy'ydi ve bulut gibi görünen kalın, krem beyazı yünü vardı. Yüzü ve bacakları yumuşak koyu griydi, sallanan kulakları yürürken kıpırdıyordu. Boynunda, hafifçe çınlayan küçük pirinç bir çingırağı olan ince mavi bir tasma vardı. Fluffy uysal ve sakindi ve Hannah onu hemen fark etti.

Fluffy beslenme saatinde diğerkleri gibi itip kakmıyordu. Sürünün kenarında sabırla bekliyor, koyu renkli gözleriyle sessizce izliyordu. Hannah yanına gidip bir avuç tahıl uzattı. Fluffy kokladı, sonra Hannah'nın avucundan nazıkçe yemeye başladı. "Merhaba, Fluffy," diye fısıldadı Hannah. Koyun uzun kirpiklerini kırpıştırdı ve yumuşak, mutlu bir meledi.

O günden sonra Hannah her sabah Fluffy'yi aradı. Fluffy'nin en çok sessiz anları sevdiğini öğrendi. Diğer koyunlar koşup oynarken Fluffy yaşlı meşe ağacının yanındaki yumuşak çimenlerde durmayı severdi. Hannah yanına otururdu ve birlikte bulutların süzülüşünü izlerlerdi. Bu, birlikte geçirdikleri özel zamanlardı; huzurlu ve sakin.

Hannah Fluffy hakkında başka şeyler de fark etti. Koyunun çitin yanında sevdiği bir yonca parçası vardı ve hep önce oraya yürürdü. Yüksek seslerden hoşlanmazdı, bu yüzden Hannah onun etrafında yumuşak hareket etmeyi öğrendi. Hannah Fluffy'nin sallanan kulaklarının arkasını kaşıdığı anda koyun eline yaslanır ve mutlu bir iç çekerdi.

Bir sabah Hannah Fluffy için özel bir ikram getirdi: bir avuç taze karahindiba yaprağı. Fluffy'nin gözleri parladı ve büyük bir keyifle yaprakları mideye indirdi. "Bunları seviyorsun, değil mi?" diye güldü Hannah. Fluffy meledi ve daha fazlasını arayarak Hannah'nın cebini dürttü. Hannah kıkırdadı ve ona bir yaprak daha verdi. Bu onların küçük sırrıydı.

Günler geçtikçe Fluffy barınakta Hannah'yı takip etmeye başladı. Hannah su kovalarını doldurmaya gittiğinde Fluffy arkasından tırıs tırıs yürüdü. Hannah patikayı süpürdüğünde Fluffy yakında durdu, çingırağı çın çın çınladı. Diğer gönüllüler gülümsedi. "Gerçek bir arkadaş edinmişsin," dedi barınak yöneticisi Bay Patel. Hannah'nın içi sıcacık oldu ve gururlandı.

Ama bir öğleden sonra Leo adında yeni bir gönüllü geldi. Yardım etmeye hevesliydi ama koyunların alışkanlıklarını bilmiyordu. Yem kovalarını yüksek sesle takırdattı ve tarlanın ötesine bağırdı. Koyunlar gürültüden korkup dağıldı. Fluffy uzak köşeye koştu ve bir çalının arkasına saklandı, çingırağı endişeyle çınılıyordu. Hannah arkadaşının kendini güvende hissetmesine yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

Hannah yavaşça çalya doğru yürüdü ve çömeldi. "Sorun yok, Fluffy," dedi yumuşak bir sesle. "Gürültü korkutucuydu ama artık güvendesin." Biraz saman uzattı ve bekledi. Fluffy başını uzattı, koyu renkli gözleri kocamandı. Bir an sonra öne çıktı ve samandan yedi. Hannah yününü okşadı ve Fluffy'nin çingırağı bu kadar hızlı çınlamayı bırakana kadar sakinleştirici sözler fısıldadı.

Sonra Hannah Leo'yu bulmaya gitti. "Koyunlar yüksek seslerden korkar," diye nazıkçe açıkladı. "Yavaş hareket edip alçak sesle konuşursak kendilerini güvende hissederler." Leo başını salladı, onları korkuttuğu için üzgündü. Birlikte sürüye geri döndüler ve Leo sakin ve sessiz olmayı denedi. Kısa süre sonra koyunlar sakinleşti ve Fluffy onlara katılmak için dışarı çıktı.

O akşam Hannah meşe ağacının altında Fluffy ile oturdu. Güneş batıyor, gökyüzünü pembe ve altın rengine boyuyordu. Fluffy başını Hannah'nın dizine dayadı ve Hannah'nın içi sıcacık oldu. "Sen benim özel arkadaşımsın," diye fısıldadı. Fluffy yumuşakça meledi, sanki anlamış gibiydi. Tasmadaki küçük pirinç çingirak hafifçe, mutlu mutlu çınladı.

Hannah o gün önemli bir şey öğrendi. Her hayvanın kendine özgü bir kişiliği vardır ve özenli bakım gerektirir. Bazıları cesurdur, bazıları utangaçtır ve bazıları, tıpkı Fluffy gibi, sadece sessiz bir arkadaşına ihtiyaç duyar. Barınakta yardım etmekten gurur duydu ve nezaket ile sabrın her şeyi değiştirdiğini biliyordu.

Haftalar geçtikçe Hannah'nın Fluffy ile arkadaşlığı her gün daha da güçlendi. Fluffy'nin ruh hallerini okumayı ve melemelerini anlamayı öğrendi. Fluffy mutlu olduğunda çingırağı hızlı çınlardı. Uykusu geldiğinde Hannah'nın omzuna yaslanırdı. Birbirlerini sözcükler olmadan anlıyorlardı ve bu dünyadaki en güzel duyguydu.

Bir sabah Bay Patel Hannah'dan yeni gönüllülere koyunları öğretmesini istedi. Hannah gülümsedi ve başını salladı. Onlara nasıl sakın hareket edeceklerini ve yemi nasıl nazıkçe vereceklerini gösterdi. "Her koyun farklıdır," dedi. "İzlemeli ve öğrenmelisiniz." Fluffy yanında durdu, çingırağı gururla çınılıyordu, sanki o da yardım ediyordu.

Günün sonunda Hannah kapıya oturdu ve barınağa baktı. Koyunlar huzur içinde otliyordu ve Fluffy yakında durmuş, yumuşak çimenleri yiyordu. Hannah mutlu ve gururluydu. Uysal hayvanların özenli bakımı hak ettiğini ve arkadaşlığın nezaket ve sabırla büyüdüğünü öğrenmişti. Ve yarın yine geleceğini, yeniden yardım etmeye hazır olacağını biliyordu.